

TERUC

PRITAVAI
SEM

1946

Derus

PRISTAVAS
SEM

1946

557179

26.11.2003

doc. P. BORŠTNIK

IN = 030006438

ID = 127275008

Zbirka Jeruca O. Dimitrija

Pritaval sem

je izšla v 100 oštevilčenih bibliofilskih izvodih.

Opremo, ilustracije in rokopise je izdelal Tone Krois, tisk je pa izvedla Tehnika Slovenske Armade.

Pričujoči izvod ima številko 76 in je opremljen s pesnikovim podpisom.

Jercu Dimitriju

OFFICIAL SEM

is held at the
the hospital

opened, the
to the
the
the

the
the
the
the

the

Slovenska pesem

Davno je že od takrat, ko sem zaslišal prvo domačo besedo iz materinih ust.

Prav v takšni dobi, kot je današnja, sem se učil, da bom skozi dolga leta nosil v sebi to sladko slovensko govorico.

Nihče tako kakor ona ne more potolažiti lačnega srca, niti pšenično zrno, ki raste na plodnih tleh, ne more nasititi sle in hrepenenja po čisti materinski besedi.

Rasel sem z njo. Kolikokrat mi je bila v tolažbo, ko sem krog sebe slišal druge govorce, ki so padale kot udarci železa na srce; v tihi samoti fantovskih večerov, ko sem bil sam s seboj in daleč od doma, sem pobožno zapel domačo pesem, ki sem jo čul Bog ve kje na Slovenskem. Čutil in vedel sem, da mi obraz žari v tihi zamaknjenosti, da se je ves pelin izgubil, a v duši se razlila blažena opojnost pomladi.

Ko sem se po dolgih letih vračal in je vlak prešel Sotlo, se mi je zazdelo, da sem se prebudil iz strašnega spanca.

Sprejel me je vonj ajde in smrekovih gozdov. Vsi tuji in zoprni obrazi so izginili, a mesto njih so se mi zasmehljale bele cer-

kvica na holmih z obeh strani domače Save. To ni bila več Sava, ki leno leze skozi hrvaške in sremske ravnine; z gora prihaja in dere, vesela in dobra je kot so ljudje ob njej.

Tudi danes poslušam šumenje vode. Globoko pod menoj se peni južno morje in boža stene ter jih razreda in ruši.

Ko je vse prepolno vonjav slovenske zemlje bi hotel sebe zlagati, da poslušam slap Savice, bobnenje Save in Krke; otožno - sladko se zazibljem v to prečudno opojnost domačih voda.

Pesem, pesem, sama pesem mi lije v dušo, v njej pozabim, da sem odtrgan od doma, da mi že rani sneg beli glavo. Otrok sem s to pesmijo, tisti dobri otrok, ki je nabiral cvetlice in jih nosil v kapelico Matere božje.

Pa mi oči zablude, oči polne hrepenenja in sladkosti, v dalj Povsod le brezmejna morska ravan, morje, samo morje. Toplo je, a meni je hladno v srcu, ko gledam te strašne valove in sanjam o domovini.

Kolikokrat me obup vrže ob tla in iščem oporo za svojo žalost in osamelost. Na uho mi bije, bije tuj govor in drobi srce. Pa pride v goste mila pesem, ki sem jo čul pred mno gim leti in sam pel, prepevali smo jo doma, bratje in sestre. "Za goram' grmi, se bliska". Teda j samo želim, da bi bil sam s to pesmijo in z njo na ustih umrl.

Kdo ve, če danes doma pojo slovenske pesmi,
morda so tudi one morale utihniti kot zvonovi
cerkva na gričih, v vaseh in mestih.

Kaj bi dal, da ne bi, da jih še pojo kot
nekdaj. A vem, strašna tišina vlada povsod,
nihče ne gleda več veselo, vsi hodijo s pove-
šeno glavo. Zamrla je pesem slovenska. Daj
Bog, da v srcih ne bi!

Želim, da bi te pesmi, ki sem jih pisal
daleč od doma, mnogim, ki jih bodo čitali,
vrnile smehljaj in radost v srce, da pozabijo
bolečine, da bi jim dale poguma in vere.

Meni so za tolažbo in ohrabrenje, naj bi
še drugim bile.

pričaval k tebi sem

dšel sem s perjem prvih pičjih gnezd,
po tistem mraku kot na božjo pot,
s trepetom in sijajem bledih zvezd,
krotak pričaval k tebi sem, Gospod.

In nosil v srcu sem gore ljubezni,
ves ljubi svet sem zibal na dlaneh,
razsipal moč kot delajo netrezní,
da žalostnim pričaral bi nasmeš.

Prešlab sem bil, da vsem srce bi dal,
zgorel na žrtveniku sem druhali,
omahujoč sem pred teboj ječkal,
ko drugi dušo mogo so pihovali.

pritoval k tebi sem

deč sem e k tebi prišel
po tvojih mišlju kot na čisto
e trpetim in enkrat ti
kratek črtal e tvoj sem. Čisto

in neč v enu sem tvoj
več hudi svet sem tvoj in
kajal mič kot tvoj neč
da zloščim trčial bi da

trčial sem ti da vem
kot na trčial sem ti
kajal sem tvoj tvoj
ko drugi tvoj tvoj tvoj

nad nami je bog

krecaj mornar se, dokler je še dan,
vsa jadra razpni, naj le morje te nosi,
po potih želja v najskrivnostnejši kraj,
da duša tam tvoja si milost izprosi.

Ne boj se mornar, ko vihar zahrumi
in barko besneči valovi drobijo,
poslušaj srce, valovanje strasti
in nočnih, skrivnostnih valov melodijo.

Če iščeš miru, pa le najdeš zasmeh,
ne kloni, veselo odjadraj naprej,
napolni se z vero, s smehljajem v očeh,
zapoj si veselo in vsemu se smej.

Življenje je večno pojoča bridkost
in romanje duše po poti v neznano,
nad nami je Bog, nad skrivnostjo skrivnos
ponavljaš v obupu, nemiru skesano.

daleč je do tebe

oj, daleč je do tebe, o Gospod,
molitev mi ne daje več pokoja,
pregrešna so postala usta moja
in jezik poln hinavstva, blodnih zmot.

Ne jezi se, ker sem v obupu klonil
in dušo dal za Judežev denar,
pocestnim žalostno mladost za dar,
a tebi le prezir poklonil.

Kot žejna ovca blodim brez družine,
pregnan od doma, toplega ognjišča,
da te v trpljenju najdem in priznam.

Okusil strašne sem sveta globine,
pomoč mi svojo daj, da se skesam,
naj bom kot sveča tvojega svetišča.

obup

alil si mi v čašo vso milost opojno,
očem si odprl neznane svetove,
pokazal studence kristalne in nove,
da pil bi resnico, ponižno, spokojno.

A kaj je resnica, kaj smisel življenja,
kje pot je, ki v večnost brezkraino odpelje,
pod kamen sem padel, ki davi me, melje,
da vse mi je laž in kozarec trpljenja.

Propadel sem, mrtev, a kri še živi,
ne iščem usmiljenja, v svet ne verujem,
prodal sem srce za kopico laži.

Napolni me z vero in nado, resnico,
verige da zlomim in besom klubujem,
očisti plevel za čistejšo pšenico!

vabiš me

i večno večni in dobrotni Bog,
zakaj si vsadil mi v srce prezir,
da sem kot žalosten in plah pastir,
ki tožno trobi v zadnji, smrtni rog.

Nako sem beden, zlomljen in ubog,
v mlakuže gnal me je teman nemir,
izsrkal lažni sem življenja vir,
še gnoj drži se bosih, suhih nog.

A vendar nežno govoriš z menoj,
ko vračam k tebi se zgubljeni sin,
otiraš s čela mi prebridki znoj.

In stalno vabiš, kličeš me z daljin,
da šel kot belo jagnje bi s teboj,
na svetlo pot, brez mraka in temin.

užgi mi križ

Prodal sem vse, kar sem imel,
izdal sem stara izročila,
raztrgal sveta oblačila,
ki sem od deda jih prejel.

Čemu ves krik, nemir srca,
upor neplodnega človeka,
saj vendar sem usakla reka,
le kup trohnečega mesa.

In zdaj te prosim kot berač,
o sprejmi me med svoje sluge,
da čistim prag svetlih palač.

Saj blag si, milost vsem deliš,
odvedi v večnosti me struge,
užgi na čelo mi svoj križ!

predrami se

ospod, Gospod, udari nas kaznuj,
odvzemi vso strupeno podlo kri,
razruši templje bede in laži
in grešna usta z molkom nam zasuj.

Dobrotni, iščemo te, čuj nas, čuj,
vem, z grehom pregradili smo poti,
brez maske k tebi radi bi prišli,
miljonom vrni mir, spokoj daruj.

Le ti resnica si in pot, življenje,
vse drugó pad, pekel, prepad, vihar
in strup, ki daje nam ga zlati car.

Ne čuješ krik nedolžnih, njih ihtenje,
ustani in daj jagnje v spravi dar,
predrami se, ti bolno pokolenje!

Sveti večer

aj naj vam rečem na Sveti večer,
bratje izgnani, ko duša je tožna,
žalosti polna in plaha, ubožna,
bolno objel jo je grenki nemir.

V sanjah zdaj gledamo Kristusov hlev,
zibelko revno in sveto ognjišče,
ranjeno srce tam milosti išče,
Bog se rodil je, čuj angelski spev.

Kvišku zdaj glave, rodil se je Bog,
vzdignimo srca, premagajmo žalost,
brat moj izgnani, saj nisi ubog.

Sveti večer je in v duši je mir,
blažena noč je in v srcu je radost,
pojmo v ljubezni kot pel je pastir!

v opoju poljubljaj bom

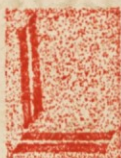
Za vselej pogasil sem plamen ognjišča,
odročil od zemlje se, sončnih planjav,
zdaj tavam po svetu kot blodni žerjav,
in trkam za milost na prazna svetišča.

Nihče ne verjame, da duša je lačna
brez tople besede domačega kraja,
pomladi ni več, ne mladosti in maja,
le pesem bridkosti, vsa trpka in mračna.

Zdaj vem, da te ljubim, o zemljica mila,
tvoj kamen je slajši kot tula pogaca
in trnje mehkejše kot laška je svila.

Ko strla boš težke okove tirana,
sprejela med svoje izgnanca berača,
v opoju poljubljaj tvoj prah bom,
Ljubljana!

Lagal sem ti

agal sem ti, o dobra zemlja moja,
da tvoja sem poslušna, krotka ovca,
spoznala v meni nisi pustolovca,
ki kakor trot živel je sredi roja.

V bolesti tvoji sem noči zapravljal,
z naslado pljuval na skeleče rane,
objemal v strasti blodnice pijane,
nečozorel se v krvi, blatu valjal.

Ko sem poslednjič gledal te z daljave,
spoznal sem v grozi ves svoj pad, zločin,
brezmejno podlost, trpkost bolečin.

Zdaj s hrepenenjem čakam klic vstajenja,
da vrnil bom na rodne se planjave,
izpil očaran kelih očiščenja.

potomci karpatskih plemen

onosni kot borci nekdanjih aren,
ostali smo zadnji na straži ognjišča
in orjemo s srci brezkraina bojišča,
med nami je smrt in krvava jesen.

Potomci nekdanjih Karpatskih plemen,
s krvjo zadobili smo sled mučilišča,
s kostmi posejali neznana grobišča
in branili svet pred navalom hujen.

O narod moj mali, čuj svojo povest:
Stoletja si služil zapadu kot brana,
da tujec zavladal ti sredi je mest.

Razbičan živel si pod knuto tirana,
zaslužnil kot svojo te last je, posest,
pijan sladostrastja je kričal: Hosana!

moj narod

aj bom čebelam sladka, večno sočna paša
in kamen, ki čez njega voda se kotali,
pot blodnim in ubogim k milostni obali
in žejnim ustam prekipevajoča čaša.

Zgubljenim slajši kakor je beseda naša
in vsem, ki so od žalosti v dlani jokali
mehkejši kot odmev domače je piščali,
nesrečnim dedom svojim tiha sveta maša.

A vam nevrednim, ki svoj narod ste morili,
iz vaših hrbtov spletom neusmiljen bič,
saj kri nedolžnih in teptanih ste prelili.

O ni več daleč dan, ko boste se plazili,
kot k zapuščenim dušam plazi se hudič,
a narod moj tedaj bo trši kot birič.

zbogom, zbogom

repustil sem vam svoj razrušen dom,
s konice meča jemljem zdaj drobtine,
kot netpir obletam podrtine
in pijem mrtvih nad in smrti vonj.

Pozabil sem na pesem, vrisk in smeh,
grobar pokrov na krsto že zabija,
z ledeno roko mi telo razbija,
besed ni dobrih več in ne uteh.

Nalivam kri na siromašno dlan,
gorim v obupu in bojim se smrti,
ne bo več vstal v sijaju, soncu dan.

In tebe, dom, objel ne bom nikoli,
prestopil z nogo čez tvoj prag podrti,
oj zbogom, zbogom vi tramovi goli.

prek trsta in postojne

od tujim nebom bomo vsi umrli,
mi bedni sužnji in otroci vojne,
o kje si Bog, da vidiš rane gnojne,
kot stekle pse so v žico nas zaprli.

Zlagali so nas in nam krila strli
in vrgli v metež na poljane bojne,
oči blodè prek Trsta in Postojne,
da vsaj v prividu svoje bi uzrli.

Le malo kdo s smehljajem te pozdravi
in vsako lice borba je zorala,
kot med seboj bi bili boj krvavi.

Neznana roka bo moj grob kopala,
zagrebli bodo v tuji me planjavi,
le ti boš mati za menoj jokala.

Príkaz č. 133

Na túto noc je určený výstup
z mesta na územie vojakov
a to na čas, keď budú v okolí
všetci vojakovia v čase výstupu.

Všetci vojakovia sa majú pripraviť
na výstup v čase, keď budú v okolí
všetci vojakovia v čase výstupu.
Všetci vojakovia sa majú pripraviť

na výstup a v čase výstupu
všetci vojakovia sa majú pripraviť
na výstup a v čase výstupu
všetci vojakovia sa majú pripraviť

Všetci vojakovia sa majú pripraviť
na výstup a v čase výstupu
všetci vojakovia sa majú pripraviť
na výstup a v čase výstupu

večni čas

M

ehko šumljajo dnevi in večeri,
bežijo kakor ptice lahkokrise,
ki daljno, skrito srečo so odkrile,
ne mučijo jih teže in nemiri.

Hitim za časom, skušam ga ujeti,
osluškujem trepet njegovega srca
in bežni val krvi, ki se z menoj igra,
ne ujamem ga, ne morem doumeti.

A rod za rodom roko si podaja
kot sklenjena veriga mračnih, srečnih
v zibelki zlati dete prvič zalhti, L dni,
ko starec se poslaheja in odhaja.

mamica čaka

ovsod je le mrak in strahotna tema
in veter prepeva prek mrtvih vrtov,
joj, mrak in tema je v globini srca,
smrt vstaja iz mladih in svežih grobov.

Nekdo je po polju cvetlice nastlal,
rdeče kot kaplje mladostne krvi,
na drznemu voancu junak privihral
in padel je sredi viharne noči.

A mamica čaka, da sin se ji vrne
iz daljnih in srcu neznanih zemljâ,
mrtvaška tišina, snežinke srebrne
prinašajo tihe pozdrave neba.

KDO KRIV JE

 brezcenje smo dali tiranom mladost,
ječimo v tujini in prosimo kruha,
prebolna je duša in nedra so suha,
kdo kriv je , da blaznost je danes naš gost?

Kdo kriv je, ker nosimo samo trpkost
in grenka je tujčeva milostna juha
in sobica hladna, da vlažna je rjuha,
da zrušil pred nami se trhel je most?

Oholo zavrgli smo milost neba,
povzdignili sebe za višek resnice
in glave sklonili pred sijem zlata.

Kovali smo meče, topove, oštrice,
slabotnim da vzamemo vero v Boga,
v zanosu kazali krvave desnice.

grenka pešem

V miru iskal sem pojočo besedo,
dobrotno mehkobo nekdanjih noči,
a videl sem v grozi bolestin oči,
kazale preteklosti težko so bedo.

V neveri iskal sem božansko toplino,
smehljaje pobožnih in radostnih lic,
a našel peroti pobeglih sem ptic,
ki zlomljenih src so zbežale v tujino.

V obupu iskal sem svetlobo po mraku,
prižgane svetilke domačih cerkva,
a srečal novotke ljudi brez srca,
bolan sem razjokal na cestnem se
tliku.

Zdaj vračam se

bmolknil bom, zavil se v črni plašč,
izpil grenkobo in obup do dna,
zasul izvire svojega srca,
iskal vonjavo le domačih kašč.

Prisluhnil petju vaških bom zvonov
in vriskom zemlje, ki je žejna vode,
pomlad bom spremljal na svetle pohode,
zapregel v plug par močnih bom volov.

Slepil me dolgo je brezdušni svet,
globoki vir njegovih skritih strug,
da pil sem grenki strup kot pil bi med.

Zdaj vračam se, da vzamem dedov plug
in kot pastir zapiskam na piščal,
da črpam novo moč iz rodni tal.

prečesto sem sanjal

Ukrotil nemir sem nečiste krvi,
kaj mar so mi sanje, popevke in smeh,
ljubezenski klici v pomladnih nočeh,
ko vem, da pepel sem, ki se razgubi.

Preblazno razdajal sem svoje moči,
v zahvalo prejel sem le kletev in greh
in trnje, kamenje zapuščenih leh,
viharni obup, ki le v smrti zori.

Prečesto sem sanjal: bom oče družini,
otrokom razdajal pogačo in sir,
veselo pripeval za plugom živini.

A bile so sanje, mladostni nemir,
zdaj vem, da je v srca in duše globini
ostal do življenja le grenak prezir,

Boril se bom

se svoje dni sem jedel črni kruh,
le žolč in pelin je bila pijača,
za trdo, težko delo grenka plača,
delil mi milostno jo je skopuh --

Življenje bridko, večni oderuh,
steptalo me, napravilo berača,
obup mi za ljubezen vdano vrača,
postilje v postelj trnje mesto rjuh.

Boril se bom, naj pada vroča kri,
na mehka, z znojem prepojena tla,
naj le ječi srce bolno, drhti.

Saj nisem mrtev list in is testa,
le smeli, močni borec še živi,
ki najde pot do večnega Boga.

danes ponujaš mi

akaj si podelil pretežko mi breme,
da zadnji ostal sem domače krvi,
a smrti zapisan sem, ki me duši,
da v blodne in kalne valove me žene.

Komù naj oddam, kar sem z rojstvom dobil,
ko v pesku izgublja mladostna se reka,
v globine zemlje se viharo odteka,
ko davno bolan sem ves trhel in gnil.

Omamil si s sijem me luči večernih,
z nasmehom in pesmijo mladih deklet,
s smehljajem usode v možganih nemirnih.

A danes ponujaš globine mi brezen
in temne prepade, razbičani svet,
za bolno mladost, izgubljeno ljubezen.

jesen 1945

esen je, jesen, zdihujoča jesen,
vse tiho umira in listje šumi,
umira mladost in bolešno ječi,
kot morje, ko val mu se vrača od sten.

Jesen je, jesen, zdihujoča jesen,
joj, daleč od doma srce zadrhti
in plaho zapro se nemirne oči,
ko smrt te objame v oklep svoj jeklen.

Mar res ni več nade za bolno srce?
Izprosi mladost, da pomlad bi prišla,
potrkala rahlo na speče polje.

A listje šumi in se v burji igra,
zaman nad pepelom si grejem rokè,
jesen je povsod ter besni in divja.

nekje prostost je

azpet med dva svetova sem kot ptič ujet,
željan svobode, ki jo komaj slutim,
borim se za grižljaj s trinogom krutim,
nekje prostost je, širni, zaželjeni svet.

Kričim, divjam, nihče me več ne čuje,
le glas izgublja se v temini ječe
in vrača se kot belec se rezgeče,
udarja, muči in v obraz me pljuje.

Le pluj me, smej se, vse močnejše zveži,
ne branim se, udari, v nič me zruši,
srce si vzel mi, pa ga reži, reži.

Morda želiš, da bi razsekal žile,
prodal ti sanje, ki jih nosim v duši,
trinog, proklete tvoje mračne sile!

a ti molčiš

ihče ne sluti, da sem strašno padel
pod težo davno izumrlih nad,
jesen je tu, a jaz sem gnili sad,
mladost, mladost, zakaj sem te pokradel?

Brez cvetja, mladih vej zapuščam svet,
osamljen, plah potujem v nepoznano
in zlomljen ves, z neozdravljivo rano,
zaničevan kot v svetlem zlatu smet.

Če si, o Bog, razklani te verige,
spremeni pelin v smeh, kristalno vino,
da z njim izperem žalost, bolečino.

A ti molčiš, ko svet me s kamnom hrani,
kot da si zbrisal me iz svoje knjige,
na ognju pečeš moj obraz zgarani.

nemoč

azrušil v sebi svete sem oltarje,
stojim na pragu blaznega nemira,
o vse, prav vse se lomi in podira,
srce razrito je kot pusto barje.

Nikogar ni, da bi mi stisnil roko,
za žalostni pogled smehlja mi vrnil
in toplo dušo pred menoj razgrnil,
da kot nekdanj poromal bi visoko.

Bolesti nož vse globlje dušo seka,
pepel in dim sta moj obraz prekrila,
povlekla me na dno je strašna reka.

V vrtincih zlobe mučim se, umiram,
nemoč ponosno prapor je razvila,
s poslednjimi drhtaji se upiram.

odpušti mi

dpusti, mati, ker minuto sem proklel,
ko v bolečinah si me porodila
in večni zakon žene izpolnila,
ko v sebe nisem več, ne milosti verjel.

Od vsega mi ostal je le obup, pepel
in smrt je zadnjo nado umorila,
nocoj me iškarjotski poljubila,
krvavi rabelj je vešala že razpel.

S smehljajem zanjko mi krog vrata veže,
v naletu hoče glavo, tilnik streti
in težki konec moj s pelinom streže.

Krvnik odurni, nočem še umreti,
izpusti me iz svoje smrtne mreže,
življenju hočem drobec sreče vzeti.

tih sem, zapuščen

pozabo vrgel sem kozarec sanj,
zdrobil z rokami krhko, vlažno glino,
odšel po lažno srečo mlad v tujino,
zdaj tih sem, zapuščen kot trhli panj.

Ni več pri meni materine dlani,
da bi napravila čez čelo križ,
vprašala blago me, čemu trpiš,
mar res zdravila ni več tvoji rani?

Nič več, le v prsih vse močnejše kljuje,
da dan je strašna noč in noč vihar,
srce strupeno je in vse bolj tuje.

V pepel in prah so padli vsi preroki,
beračem dal sem neusmiljen dar,
ko nudil sem jim svoji prazni roki.

ničvreden sem

vem, da sem ničvreden, hlapec tuji sli,
številka mrtva te in te barake,
zaman otepam se moreče tlake,
služiti moram tujcu lačnemu slasti.

Ko bil bi vsaj berač, da prosil bi ljudi,
močan in mlad, odšel bi med težake,
odkril bi pot, ki vodi med oblake,
spet bil bi krepek mož, poln vere in časti.

A več razdelil sem kot sem s krvjo prejel
in rodno mleko zlival v tuje žile,
smehljaj jim dal, ko nisem drugega imel.

Sedaj sem sam in roke so klonile,
zeleni plod, ki pred poletjem je zvenel,
odmev srca, ki sle so ga zdrobile.

ob mrtvi sreči

o kdaj z nevero bom gradil življenje,
pred svetom skrival svoje bolečine,
prosjačil za smehljaje mesečine
in drugim nučil svojih žil kipenje?

Že žetve čas na moje duri trka,
a s čem pričakal bom njen tih prihod,
ko vrgel sem v čeljusti se gromot
in sla mi zadnjo moč izpija, srka.

Ne jočem več nad starimi idoli,
bogovom se ne molim, vse sovražim,
zavrgel njihov sem ponos oholi.

Udarce čakam tigrov razdivjanih,
ki vrgli so me v vrste poteptanih,
ob mrtvi sreči se borim in stražim.

Obnova šteta

Obnova šteta je proces, pri katerem se poškodovani predmet vrne v prvotno stanje ali v stanje, ki je čim bolj podobno prvotnemu. Obnova šteta je lahko materialna ali moralna. Materialna obnova šteta pomeni, da se poškodovani predmet vrne v prvotno stanje ali v stanje, ki je čim bolj podobno prvotnemu. Moralna obnova šteta pomeni, da se poškodovani predmet vrne v prvotno stanje ali v stanje, ki je čim bolj podobno prvotnemu.

Obnova šteta je proces, pri katerem se poškodovani predmet vrne v prvotno stanje ali v stanje, ki je čim bolj podobno prvotnemu. Obnova šteta je lahko materialna ali moralna. Materialna obnova šteta pomeni, da se poškodovani predmet vrne v prvotno stanje ali v stanje, ki je čim bolj podobno prvotnemu. Moralna obnova šteta pomeni, da se poškodovani predmet vrne v prvotno stanje ali v stanje, ki je čim bolj podobno prvotnemu.

Obnova šteta je proces, pri katerem se poškodovani predmet vrne v prvotno stanje ali v stanje, ki je čim bolj podobno prvotnemu. Obnova šteta je lahko materialna ali moralna. Materialna obnova šteta pomeni, da se poškodovani predmet vrne v prvotno stanje ali v stanje, ki je čim bolj podobno prvotnemu. Moralna obnova šteta pomeni, da se poškodovani predmet vrne v prvotno stanje ali v stanje, ki je čim bolj podobno prvotnemu.

Obnova šteta je proces, pri katerem se poškodovani predmet vrne v prvotno stanje ali v stanje, ki je čim bolj podobno prvotnemu. Obnova šteta je lahko materialna ali moralna. Materialna obnova šteta pomeni, da se poškodovani predmet vrne v prvotno stanje ali v stanje, ki je čim bolj podobno prvotnemu. Moralna obnova šteta pomeni, da se poškodovani predmet vrne v prvotno stanje ali v stanje, ki je čim bolj podobno prvotnemu.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000099996

00155 8

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

557 179